

www.omkonst.se:

Stor retrospektiv med Lena Cronqvist

Att vara människa

Lena Cronqvist – Waldemarsudde, Stockholm, 7/3–27/9 2020

Text: Silva Malmsten

Modern, 1975 © Lena Cronqvist
(Klicka på bilden för hög upplösning)

In i döden, 1980 © Lena Cronqvist
(Klicka på bilden för hög upplösning)

Gul madonna, 1970 © Lena Cronqvist
(Klicka på bilden för hög upplösning)

På Prins Eugens Waldemarsudde visas nu den hittills mest omfattande retrospektiva utställningen av Lena Cronqvists konstnärskap. Jag uppskattar urvalet där man inte väjer för de samhällskritiska skildringarna i den tidiga produktionen: livet i psykvården och sviten med feministiska förortsmadonnor där Cronqvist en gång för alla skriver in sig i vår konsthistoriska kanon.

I *Gul madonna* (en känsla av otillräcklighet) från 1970 gestaltas en ung kvinna instängd i ett klaustrofobiskt rum med ett barn i famnen. Titeln refererar till renässansens madonnamotiv men här vänder Cronqvist ut och in på den klassiska idealbilden av moderskapet. Ångestfullt skildras kvinnans likbleka ambivalens, liksom hennes oro och stressen inför modersrollen.

Moderskapstemat återkommer genom åren. I målningen *Modern* från 1975 är kompositionen hämtad från Piero della Francescas madonnaframställning. Majestätiskt sitter modern – samtidigt ett psykologiskt självporträtt – i rummets mitt med blicken riktad mot fjärran. Hennes händer håller stadigt i en förkrympt åldring i miniatyr: en överdimensionerad modersfigur som håller i sin egen moder på väg att spränga rummets gränser.

Spegling, 1982 © Lena Cronqvist

Middag med räkor, 1974 © Lena Cronqvist

I självporträttsviten från 1980-talet med samlingstiteln *Målaren och hennes modell*, spelar jaget både rollen som objekt och som det skapande subjektet. I ständigt omarbetade motiv undersöks den egna identiteten. Skuggfigurer återkommer för att sedan försvinna in i kulisserna. I spegelbildens förväntade helande fördubbling gapar endast en förvriden mask tillbaka.

I utställningen ryms liv och död, ett närmast kliniskt skärskådande av ålderdomens blekgröna ansikten och slutligen blickens försvinnande i de dödas halvslutna ögon. Minnesbilder av upplevda händelser och erfarenheter blir genom konstnärlig precision allmänmänniska. Förgänglighetsmotivet återkommer i form av sköra glaskupor i de många målningarna föreställandes barndomens magiska lekar, där flickor tar kontrollen över sina egna berättelser. "Kanske är de alla delar av ett och samma jag", skriver Katarina Wadstein Macleod tankeväckande i utställningskatalogen. Det svåra i att vara människa i en komplicerad värld.

Stockholm 2020-03-18 © Silva Malmsten

Sjukbädden, 1975 © Lena Cronqvist

Elchock, 1971 © Lena Cronqvist

Waldemarsudde, Stockholm | Omkonsts startside

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com